

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

ΜΙΑΝ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ



κάποις ιδιαίτερο μεγαλείο με την ελληστική έρημιξ τους και τὰ θεοδὰ μέγαρα από τις δύο μεριές...

Ήτανε καλοκαίρι. Ή πρώτες σταγονές μιάς χοντοής θροχής, μιάς περαστικής μπόρας, άρχισαν νά πέφουν πάνω στο πεζοδρόμιο, μ' ένα κρότο έλαφρό, πού άκούγονταν ώστόσο καθαρά μέσα στή σιγαλιά τής νύχτας.

Ή κ. Γκρέξ έκανε δύο βήματα πίσω, φοβισμένη. Σ' αυτή τής τήν κίνησι φανερώθηκε όλη ή χάρι του νεανικού κορμού τής, μέσα στήν έφαρμοστή τουαλέττα του χορού. "Εμοίσις σάν ένα άμορφο πουλί έτοιμο να πετάξει, μα άλλάζει έξαφνικά γνώμη κλεινώντας τις πτερούγες του.

—Πάω νά θρω έν' άμάξι, έπεε ο Ζεβός. "Εφυγε τρέχοντας πρós τὰ μακρυνά φωτὰ πού πηγαινερχόντουσαν. Ή κ Γκρέξ τόν παρακολούθησε με τó θέλημα, λιγάκι κουρασμένη, άσυνείδητα γοητευμένη από κείνη τήν αούθορμητη κίνησι του νέου, πού ώρμησε εύτυχιόμένος, για νά τήν εναριστή. Είχε περάσει όλόκληρη τή θρασύτητα κοντά τής, κάποτε σιωπηλός, μα πάντα προσεκτικός στά λόγια τής. Αούτ ή άφωνη λατρεία τήν κολάκευ χωρίς νά τó θέλλ, χωρίς νά περιμένη τίποτε περισσότερο. Εύρισκε σ' αυτή τήν άπόδειξι τής άξίας τής, πού τήν ήξερε βέβαια πολύ καλά ή ίδια, κι' αούτ ή ήουχη και άκίνδυνη ευχαρίστησι ήταν άρκητή για μιά κομψή κι' έναρτη γυναίκα.

Ο Ζεβός γύρισε μ' έν' αυτοκίνητο. —Πού νά τού πώ νά πάη; τή ρώτησε. "Εκείνη έδωσε τήν διεύθυνσι, κατά τó Ω. τείρι. Ο Ζεβός τήν έπανελάβε στόν ωοαφέρ και μ' ένα πήδημα θρέθηκε πλάι τής. —Μου έπιτρέπετε; ρώτησε.

Ή κ. Γκρέξ σκέφτηκε πός έπρεπε νά τού τó έπιτρέψη αυτό, άφού τó άμάξι είχε πώς έξεκίνησει, άφού έθρεχε, άφού ο κ. Ζεβός είχε πάει και τής έφερε τó άμάξι και για πολλούς άλλους λόγους, αλλά κυρίως γιατί δέν μπορούσε εκείνη τή στιγμή νά τού πη όχι, ούτε μπορούσε πειά νά γίνη άλλωώς.

Στις άρχές εκείνος φάνηκε γεμάτος σεβασμό, αλλά και τρυφερός κι' ή κ. Γκρέξ δέν σκέφτηκε διόλου νά θυμώσει. Ή ίδια ζέν αισθανότανε τίποτε κείνη τή στιγμή κι' ήτανε πολύ περήφανη γι' αυτό. Ή στάγι τής ήτανε άποθαρρυντική για τó νεό, μα έδειχνε και κάποια έπιείκεια. Σέ λίγο άρχισε νά τού άπαντά με περισσότερη ζωηρότητα. Είχαν άρχισι νά μιλουν για άσχετα πράγματα. Ή κ. Γκρέξ μιλούσε χωρίς κακία, χωρίς αούτηρότητα για τήν άδυναμίες μερικων γνωστών τής, πού δέν είχε καμμία πρόθεση νά τς μιμηθί κι' ήθελε νάχη κι' ο Ζεβός τήν ίδια γνώμη σ' αυτά τά ζητήματα.

Τώρα έθρεχε πολύ δυνατά. Κάπου-κάπου, όταν περνούσαν κοντά από κανένα φώ, τὰ νερά τού ορανοού έπαρναν ζωηρές ανταύγειες καθώς μασιγώναν με πείσιμα τά δέντρα τής λεωφόρου. Ή εωδία των φαμιουοιων και των άλλων δέντρων μέσα στή λεωφόρο τού Δάσου τούς τύλιγε δυνατά κι' άλλοτε πάλι λιγότευε για λίγο, σάν ένας αδιόρατος πέπλος πού άλλοτε τραβιέται κι' άλλοτε πλησιάζει και σφιγγεται πιό ήδονικά πάνω στο κορμί πού θά τόν φορέση. Τά άρώματα αυτά των δέντρων έμποδίζουν τή σκέψι. Αυτός άλλωστε είχε ο προορισός τους μέσα στή φύσι, νά έμποδίζουν τή σκέψι. Αφαρισουν από τó πνεύμα κάθε ύψηλή ιδέα, και δέν άφινουν ζωντανά παρά μονάχα τά αισθήματα, τις όρέξεις, τά ένστικτα, τόν πόθο. Καθιστούν τούς άντρες και τις γυναίκες άμοιους με τά λουλουδία πού τά στέλνουν, τά άνευθνα κι' αναμάρτητα λουλουδία, πού έρχονται στόν κόσμο μονάχα για νά γομιοποιηθούν και νά πεθάνουν. Ή κ. Γκρέξ τις στιγμές αυτές ήταν σάν ένα μεγάλο λουλουδι ζωηρό κι' εύτυχιόμένο. Είχε μεθισει άπ' τής εωδίας. Κι' άν μόρσει νά συνέλθι γρήγορα, αυτό όφελιεται ίσως στό έτι είχαν μη ή σ'

έναν στενώτερο δρόμο, χωρίς δεντροστοιχίες. Ο άέρας εκεί ήτανε λιγώτερο δόλιος. Πάντως ή κ. Γκρέξ συγκέντρωσε όλο τής τó θάρρος για νά συνέλθι. Είχε άρχισει νά φοδάται κι' ή ίδια τόν έαυτό τής.

Επιτέλους τó άμάξι στάθηκε. Ο Ζεβός φάνηκε τότε περισσότερο ίκετευτικός. Τής έπεε πός ήτανε δυστυχιόμένος, τής έπεε πός ήταν άπαρηγόρητος, γιατί ή τόση του λατρεία δέν μόρσει νά τήν πείσι για τά αισθήματα τού και για τó σεβασμό του. Τής έπεε πός θάπρεπε νά μόρσει νά ξεγηγηθί, νά μιλήρη λιγά λεπτά μζύ τής—όχι όμως στό δρόμο. Κι' έπειτα, έπειτα θάφευγε, άμέσως και χωρίς κανένα παράπονο.

—Μάλιστα, τού έπεε ή κ. Γκρέξ. Δέν λέω όχι... Θά ξαναδωθώμε, σάς τó υπόσχομαι. Άργότερα όμως...

Αούτ τή στιγμή νόμιζε πός τούλεγε ψέμματα. Νόμιζε πός πάντα θά ήτανε φοβισμένη και διατακτική μπροστά του. Έφυγε κατόπιν σάν κυνηγημένη. Τά δαμάτια τής εκεί πάνω, στό σπίτι τής, πού τήν περιμένη ή καμαριέρα τής, τής φανόντουσαν σάν αληθινό φρούριο κι' άνυπομονοιές νά άουρωθί εκεί, νά σωθί... Χτύπησε τó κουδούνι κι' ή έξω πόρτα άνοιξε. Τήν έκλεισε πίσω τής θιαστική, άκουσε όμως σέ λίγο νά χτυπούν τó κουδούνι. Ζύτησε τή θυρωρή και με μιά φωνή, πού δέν ήτανε πειά δική τής και δέν μπορούσε ούτε ή ίδια νά τήν αναγνωρίση, τής έπεε:

—Γιά όνομα τού Θεού!... Χτυπούν... αλλά μην άνοιξετε! Όχι!... Μην άνοιξετε όχι! κι' άν γινή... Είνε...είνε κάποιος, πού μου πήρε τó κατόπι!

Ο θυρωρός ύποσχέθηκε νά μην άνοιξη.

Ή κ. Γκρέξ όμως δέν μπορούσε νά κοιμηθί. Ένοιωθε εξαφνικά τή μοναξιά τής, τήν φρικτή τής άπομόνοσι. Και ποτέ δέν αισθανότανε τόσο όλομόναχο τόν έαυτό τής, τόσο έρημο στόν κόσμο. Ή νίκη τής πάνω τόν έαυτό τής, ή άδιαφορία τής πρós τόν Ζεβός, δέν τής προενοούσε πεια καμμιάν ευχαρίστησι, σχεδόν αισθανότανε μιάν άνασθη μετάνοια γι' αυτό. Βρήκε πώς φέρθηκε πολύ σκληρά, έκανε νά ύποφέρη ένα άνθρωπο, πού θά μπορούσε, επιτέλους, νά τόν άποβαρύνη κάπως ευγενικότερα. Τής φανόνταν πός αυτός ο άθροωπος θρισκόταν ακόμα εκεί έξω άπ' τó σπίτι τής, ύπομονετικός κι' άπαρηγόρητος. Κι' αυτό δέν ήτανε τής φαντασίας τής. Μόλις άνοιξε τó παράθυρο τής, άκουσε τó κουδούνι τής έξώπορτας νά χτυπά έπίμονα. Ο κ. Ζεβός λοιπόν χτυπούσε ακόμα στήν πόρτα τής; "Αρχισε νά λυπητά γιατú τού φέρθηκε τόσο σκληρά και μόλις κατά τó έλημέρωμα άποκοιμήθηκε.

Όταν έύπνησε, ξαναθυμήθηκε τó Ζεβός. Τόν λυπήθηκε. "Αρχισι νά άνειρευτά μια περιπέτεια μαζί του, γεμάτη τρυφερότητα κι' άγάπη. Κατά τις έντεκα ύπνθηκε, πήγε ως τó δρόμο, γύρισε πάλι πίσω και θήρηκε τή δυναμι νά ρωτήση τόν θυρωρό:

—Δέν μου λές, σέ παρακαλώ, χτυποούσε πολύ ώρα άκόμη χθές τó κουδούνι;

—Αχ, κυρία, τής άπάντησε εκείνος. "Ως τις τρεις σχεδόν... —Λοιπόν;... ρώτησε.

—Νά σάς πώ... Στήν άρχή τ'όθρισκα νόστιμο. Ήμουν μόλις στα περιέργως νά τόν έβλεπα αυτόν τόν κύριο. "Επιτέλους, μου λέει ή γυναίκα μου: «Δέν μωρλώ νά κλεισω μάτι. "Ανοιξέ του. "Αν είνε φοβιταίρης θά φύγη, μόλις σέ άντικρίση. "Αν έχη θάρρος και δέν σέ φοθηθί, άστον ν' άνεβθί!»

—Ω! έπεε ή κ. Γκρέξ, κι' άν άνέβαινε!...

Ούτε ή ίδια δέν ήξερε πός ν' άποτελειώση αούτ ή φράσι τής.

—Ή γυναίκα μου, μου έπεε, εξακολούθησε ο θυρωρός: «"Αστον ν' άνεβθί νά ξεμπερδέυουμε. Ή τόν διάζουν άπάνω, όπως μπορούμε νά τόν διάζουμε και μείς. Κι' έπειτα, νά σού πώ, δέν είνε και σωστό νά τόν έγοιμε τόν άθροωπο νά περιμένη τόσες ώρες με τή θροχή. Ραγίζεται ή καρδιά μου, πού τόν άκούω». Είνε, έλέπετε, κυρία, πολύ πονόψυχη ή γρηά μου...

Ή κ. Γκρέξ άγωνιούσε.

—Τότε λοιπόν;... ρώτησε πάλι τó θυρωρό.

—Και κατόπιν; έπέμεινε ή κ. Γκρέξ.

—Ή καρδιά τής χτυπούσε δυνατά. "Ενοιωθε τά μάγουλά τής νά τήν καίνε, καταλάβαινε πός θά ήτανε κατακόκκινη, αούτ τήν κρίσιμη στιγμή.

—Κυρία μου, έπεε τότε ο θυρωρός, ο κύριος χτυποούσε τόσες ώρες, γιατú, καθώς κλείσατε άπότομα τήν πόρτα, είνε μαγκωθθί σ' αούτ τó παλτό του.

—... ! ! !



Είχε περάσει όλόκληρη τή βραδυά κοντά τής...